שניות בודדות עברו להם בראש. אני חשבתי, מי צריכה ללדת? אף אחת. מרים רק בתחילת הריון, אילה ילדה לפני חודשיים. מלכי כבר לא בסיפור. גם אין מישהו מספיק קרוב שיכול לסגור שידוך ובשלו השיחה הלא צפויה. כל האחים שלי התחתנו והילדים שלהם צעירים עדיין. יכול להיות שבשורה רעה בפיה? מיד שאלתי אם כולם בסדר. כן, ברוך ה׳, אמא אמרה והמשיכה כאילו מאז ומתמיד אנחנו מפטפטות כמה פעמים ביום. “תראי חני, עברתי על ספר המתכונים שלי. הסתכלתי בעיקר בקינוחים, כי אני יודעת שזה מה שמעניין ילדים. סימנתי את הקינוחים הקלים. מה את אומרת, חנוך ירצה לבוא אלי פעם בשבוע להכין קינוח ביחד? רביעי-חמישי יהיה הכי טוב. ככה תרוויחי קינוח לשבת. קניתי גם כוסות אישיות יפות. היה במבצע. בחנות ברחוב מימון. לא רחוק ממך. תוכלי לשלוח לשם אחד מהילדים שיקנה שיהיה לך בבית. יש להם מבחר גדול. מחירים מצוינים. אז מה את אומרת?”

מרים רק בתחילת הריון, אילה ילדה לפני חודשיים. מלכי כבר לא בסיפור. גם אין מישהו מספיק קרוב שיכול לסגור שידוך ובשלו השיחה הלא צפויה. כל האחים שלי התחתנו והילדים שלהם צעירים עדיין. יכול להיות שבשורה רעה בפיה? מיד שאלתי אם כולם בסדר.

“נראה לי רעיון טוב,” אמרתי. “הנה הוא פה לידי, תוכלי לדבר אתו ישירות.”

לא ידעתי איך לאכול את ההצעה הזו. היו לי כל מיני רעיונות. בהתחלה המחשבות הישנות המוכרות כבשו אותי. הנה אמא במיטבה. סמל של יעילות. שיחה קצרה וכבר אני יכולה לדעת ‘היכן לקנות מה’. לא זוכרת מתי שיחקה עם הקטנים, הקריאה להם סיפור, עשתה להם ‘זמן סבתא’, סתם היתה לידם והקשיבה לפטפוטים שלהם. ועכשו ההצעה הזו, המשך ישיר להתנהלות הרגילה שלה. המשכתי ללכת בביצה של מחשבות טובעניות. עוד אפשר לחשוב שאני נהנית מכל זה. יכול להיות שאמא עושה לעצמה חוויה מתקנת דרך חנוך? הרי היא יודעת שאיתי היא לא הצליחה. אני לא בדיוק סמל לארגון וסדר. התנהלות של קו ישר. מה שהצליח לה עם מרים ואילה, סגנית שניה ושלישית, חלף רחוק מעל ראשי.

אבל מול כל הרעשים הכבדים המוכרים התעורר גם קול חתרני קטן, מסמן עיגול זוהר סביב השיחה שעשיתי עם אמא לפני כמה זמן. הזכרתי בה את חנוך, את אהבת הבישול שלו, ואיך אפשר לקדם דרכה קשיים שלו.

אמא שמעה אותי. הקשיבה למה שסיפרתי לה. המילים שלי נחתו לה בתוך הראש. הלכו איתה מאז. היה אצלה מקום שמה שהטריד אותי חי בו בכל הימים האלה.

*

בלילה אני חולמת חלום שלא מתאים לנשים. לא משהו שקשור לבית ולילדים. אני חולמת על אתר בניה. שומעת את פס הקול שמלווה אתר כזה. כלים כבדים קודחים באדמה, רעש של ערבול מלט במשאית. בחלום אני מתלבשת, חלוק ומטפחת, והולכת לגודמן השכן. דופקת על הדלת שלו לא כמו שאני רגילה, יותר בכיוון המקצב של פנינה. הוא פותח את הדלת וישר צועק, “באמצע הלילה באת לגבות כסף?” אני צועקת בחזרה על כפיות הטובה שלו, “הרשינו לך לבנות יחידה ואתה בונה אותה בלילה. אני לא זזה מפה לפני שאתה משלם לי ועד לכל השנה.” לפני שאני מספיקה לגלות איך האסרטיביות החדשה שלי פועלת עליו אני מתעוררת. הדופק שלי מתאים לאופי המשפטים, מהיר ומתוח. אבל למרות הלך הרוח הנסער שלי מגיעים אלי קולות דפיקה חלושים. הנה הפיגום שעליו בניתי את כל השלד של החלום שלי. אני מתיישבת במיטה מנסה לפענח את הקולות. הלל ממשיך לישון, כי מה לו ולאתר בניה. אולי הוא חולם שהוא נמצא ביער, מפלס לו דרך בצמחיה הסבוכה. את הדפיקות בחלום שלו עושה הנקר. יוצר חור בעץ שישמש קן לגוזלים שלו. הלל מתחפר בשמיכה, יוצר לעצמו קן בעולם מקביל. אני מסתובבת בבית ומנסה להבין את מקור הדפיקות. בסיבוב בין חדרי הבית אני לא רואה דלת נטרקת, אין גם תריס שלא קבוע במקומו שהרוח מעיפה.

עומדת בלי לזוז. הערפל של הקימה נמוג ואני מבחינה שהדפיקות באות מלמטה. גלים של קול מתפזרים מתחתי, הולכים ונחלשים. גם הרווח בין דפיקה לדפיקה גדל. השעון בפינת האוכל מראה שלוש ורבע. חושך בחוץ ואני מתלבטת מה לעשות. לפעמים אני כמו הילדים אומרת ‘שלוש ארבע ו–’ ומכריעה בלי להמשיך ולהתלבט. אני יוצאת לחדר המדרגות. אפשר לשמוע את הנשימות של הלילה. יש פתאום קול שנשמע לא לגמרי אנושי.

*

“פנינה?”

אני עומדת ליד הדלת שלה ובלחש אומרת “פנינה? פנינה?”

מהעבר השני אני שומעת אנחה.

אני שואלת לגמרי לא לעניין, "פנינה את בסדר?"

"איזה בסדר? תגידי, נפלת על הראש?" קצת נרגעתי כששמעתי אותה עוקצנית כמו שאני מכירה. "תקשיבי," היא המשיכה לדבר, "לא יודעת מה קרה. הלכתי לשתות מים ונפלתי. לא יודעת כמה זמן אני שוכבת ככה על הרצפה. בהתחלה צעקתי. אף אחד לא בא. אז זחלתי לקחת מטאטא לדפוק. לא יודעת כמה זמן אני ככה דופקת במטאטא. אולי חצי לילה. יכולה למות עשר פעמים עד שמישהו שומע."

בהתחלה צעקתי. אף אחד לא בא. אז זחלתי לקחת מטאטא לדפוק. לא יודעת כמה זמן אני ככה דופקת במטאטא. אולי חצי לילה. יכולה למות עשר פעמים עד שמישהו שומע.

אני מנסה לפתוח את הדלת. מה חשבתי לעצמי? בוודאי היא נעולה. "גם בשרשרת למעלה," פנינה מוסיפה. "את יכולה לפתוח?" אני שואלת אותה. זה לא היום שלי איתה.

"שכל יש בראש הזה שלך או שהראש רק ליופי? אם הייתי יכולה לפתוח את חושבת שהייתי שוכבת פה דופקת במטאטא? תתקשרי לבן שלי הקטן. הוא יודע מה לעשות." היא מנסה להגיד לי את המספר, מפסיקה מיואשת. גם אני במצבה לא הייתי זוכרת. אני שומעת קול כמו של חיה פצועה, שמריץ אותי לבית לקחת את הפלאפון. באנשי הקשר באות י' מופיעים אצלי 'ידידים'. במוקד הטלפוני, כאילו לא אמצע הלילה, עונה לי צדיק. מספרת לו בשתי מילים מה קורה. יצטרכו לפרוץ את הדלת, היא נעולה במפתח ושרשרת, אני פורשת לפניו את הנתונים. "קטן עלינו," הוא אומר. "בעיניים עצומות אנחנו פורצים אליה לבית. יש לי מתנדב קרוב אליכם, מיד הוא מגיע." אני מסיימת את השיחה ואומרת לפנינה כמו מנטרה שוב ושוב את המשפט, "עוד מעט מגיעים לעזור לך." מהצד השני של הדלת אני שומעת אנחות בתגובה.

כפי שהבטיח, לא עוברות שתי דקות ובחור רץ במדרגות. דוחף את הדלת בניסיון לאבחן את המצב. "יש סולם או להביא מהאוטו?" הוא שואל במרץ של מי שרק התחיל את היום. "יותר קל להיכנס לבית מהחלון. מקסימום נשבור כמה שלבים בתריס." יש סולם בחדר המדרגות המשמש לעליה לגג. בזמן שהוא רץ ממקום למקום אני מנסה להכין את עצמי לרגע שהדלת תיפתח. יש שקט בצד השני. אני מפחדת ממה שאראה. דיירי הבניין ממשיכים לישון בשלווה, מותירים אותי להתמודד לבד.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible]

חשוב כמו מלחמה יכול לדעת בערך בן כמה הוא. אני, היא צחקה, לא היה משהו חשוב בזמן שנולדתי. יותר טוב ככה. אם אני לא יודעת, אולי ככה הוא ישכח ממני, ישאיר אותי חיה.”

אצלנו מי שהיה לו מזל להיוולד ליד משהו חשוב כמו מלחמה יכול לדעת בערך בן כמה הוא. אני, היא צחקה, לא היה משהו חשוב בזמן שנולדתי. יותר טוב ככה. אם אני לא יודעת, אולי ככה הוא ישכח ממני, ישאיר אותי חיה.

בזמן שאני בורחת במחשבות פנינה מתחילה לדבר. מערבבת מילים בעברית ובערבית. בהתחלה חשבנו שהיא מדברת אל המתנדב, מבקשת ממנו עזרה

“תעשה משהו. מה אתה מסתכל עלי לא עושה כלום.

ניסיתי להבין מה היא מבקשת.

“את רוצה לשתות מים? להביא לך שמיכה?” שאלתי אותה. לא היה נראה שהיא מקשיבה לי.

“מה, ככה מגיע לי?” היא המשיכה לדבר. “לא עשיתי מספיק כל החיים?”

במילים הבאות אנחנו מבינים שלא אלינו היא מתכוונת. “כל הזמן אני דואגת בשבילך. קמה בבקר מוקדם, למה לא תלך לעבודה בלי שאני אעשה קפה. אוכל כל יום טרי. לא מספיק לעבור בפריז'ידר, חם מהסיר. וכל יום משהו אחר. לא מתעצלת אפילו שלא תמיד מתחשק לי לבשל, עושה לך סמבוסק בג'בן, קיצ'רי, טבית, ערוק, טורשי, לא טועמת שום דבר רק בקצה של המזלג לראות אם זה טעים. לא חסר מלח, לא חסר בהרט. אתה ראשון.”

זה כמו לצותת לשיחה בין שני אנשים, רק שפה רק צד אחד מדבר. “אתה ישר הולך בשולחן. הנעלי בית שלך כבר שם. ככה עם הרגל אתה מעיף את הנעליים שלך בחוץ. למה מה יקרה אם פעם אחת תשים אותם במקום? אני מוזגת לך בצלחת. לא אומר תודה. לא אומר היה טעים. גם עכשו אתה לא מדבר. הכל בגלל רוזה, אה יחזקאל, מה אתה שותק? תגיד לי? מה קרה פעם בחודש הלכתי אצלה? בשלתי לך אותו יום קיצ'רי אתה אוהב. מעניש אותי עכשו יחזקאל למה אכלת לבד?”

לא מתעצלת אפילו שלא תמיד מתחשק לי לבשל, עושה לך סמבוסק בג'בן, קיצ'רי, טבית, ערוק, טורשי, לא טועמת שום דבר רק בקצה של המזלג

[illegible]

[illegible]

[illegible]

*

[illegible]